Ραδιοφωνικό διάγγελμα του υπουργού Εθνικής Διαφώτισης και Προπαγάνδας του Ράιχ,

Δρ. Πάουλ Γιόζεφ Γκαίμπελς

με την ευκαιρία των γενεθλίων του Αρχηγού

Unser Hitler!

(Ο Χίτλερ μας!)

19 Απριλίου, 1945

Ραδιοφωνικό διάγγελμα
του υπουργού Εθνικής Διαφώτισης
και Προπαγάνδας του Ράιχ,

Δρ. Πάουλ Γιόζεφ Γκαίμπελς

με την ευκαιρία των γενεθλίων του Αρχηγού

Εισαγωγή

Ο υπουργός του Ράιχ Δρ. Γκαίμπελς απηύθυνε την παραμονή των γενεθλίων του Αρχηγού ένα ραδιοφωνικό γάγγελμα προς τον γερμανικό λαό, στο οποίο εξήρε το ιστορικό μεγαλείο της προσωπικότητας και του έργου του Αδόλφου Χίτλερ στο απόγειο της αποφασιστικής μάχης. Σαν εκπρόσωπος του έθνους ο Δρ. Γκαίμπελς ανανέωσε της πίστης και του αγώνα από όλους τους Γερμανούς στον άνθρωπο χωρίς τον οποίο το Ράιχ και η Ευρώπη θα είχαν χαθεί στο εβραιο-μπολσεβίκικο χάος. Ο υπουργός του Ράιχ Δρ. Γκαίμπελς δήλωσε μεταξύ άλλων:

Γερμανοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!

Σε μια στιγμή στην πορεία του πολέμου, που θα μπορούσε κανείς να πιστέψει ότι για άλλη μια φορά, ίσως για τελευταία φορά, όλες οι δυνάμεις του μίσους και της καταστροφής από τη Δύση, την Ανατολή, τα Νοτιοανατολικά και το Νότο επιτίθενται στα μέτωπά μας για να τα διασπάσουν και να δώσουν το θανατηφόρο χτύπημα στο Ράιχ, εγώ στέκομαι, όπως κάνω πάντα από το 1933, την παραμονή της 20ής Απριλίου, μπροστά στο γερμανικό λαό για να του μιλήσω για τον Αρχηγό. Υπήρξαν ευτυχισμένες και δυστυχισμένες στιγμές στο παρελθόν όταν το έκανα αυτό, αλλά ποτέ πριν δεν ήταν τα πράγματα στην κόψη του ξυραφιού όπως είναι σήμερα, ποτέ ο γερμανικός λαός δεν χρειάστηκε να υπερασπιστεί την ίδια τη ζωή του κάτω από τόσο τεράστιο κίνδυνο, και το Ράιχ, σε μια τελευταία τεράστια προσπάθεια για να προστατεύσει την απειλούμενη δομή του. Τέτοιες στιγμές είναι πολύ σπάνιες στην ιστορία. Είναι επομένως μοναδικές και απαράμιλλες για τη γενιά που ζει και μάχεται που πρέπει να τις υπομείνει. Ιστορικά γεγονότα παρόμοιας φύσης και έκτασης χάνονται στη μνήμη μας κάτω από τον βάσανα που υπομένουμε, κάτω από τις θλίψεις που σχεδόν μας κατακλύζουν, κάτω από οδυνηρά ερωτήματα για το δικό μας μέλλον και του γενναίου, σκληρά δοκιμασμένου λαού μας.

Δεν είναι η ώρα να μιλήσουμε για τα γενέθλια του Αρχηγού με τα συνηθισμένα λόγια ή να του δώσουμε τις παραδοσιακές καλύτερες ευχές. Σήμερα πρέπει να ειπωθούν περισσότερα, και μάλιστα από κάποιον που κέρδισε το δικαίωμα σε αυτό τόσο από τον Αρχηγό όσο και από τον λαό. Δεν νομίζω ότι είμαι αλαζόνας αν κάνω τον εαυτό μου ομιλητή αυτής της στιγμής, ακόμα και κάτω από αυτές τις συνθήκες. Έχω σταθεί στο πλευρό του Αρχηγού για περισσότερα από 20 χρόνια, έχω συμμετάσχει στην άνοδό του και αυτή του κινήματός του από τις πιο μικρές και απίθανες αρχές μέχρι την ανάληψη της εξουσίας, και έχω συνεισφέρει από τη δική μου πλευρά στο μέγιστο των δυνατοτήτων μου. Ήμουν συνεχώς κοντά του, καθώς οδηγούσε το Ράιχ μέσα από τις περιπέτειες από το 1933 έως το 1939 προς μια αφάνταστη κοινωνική, οικονομική και εθνική ανάκαμψη και σε μια άνευ προηγουμένου δύναμη, έζησα μαζί του τον Σεπτέμβριο του 1939 το πώς ένας κόσμος γεμάτος μίσος και ζήλια χύμηξε πάνω του, στο έργο του που άνθιζε για τον γερμανικό λαό, για τον οποίο ήταν πάνω από όλα μια ευλογία και διαρκής ευτυχία, με στόχο που είχαν διακηρύξει από την αρχή να το καταστρέψουν και να ρίξουν το Ράιχ στη φρικτή κατάσταση του Τριακονταετούς Πολέμου και μάλιστα σε ακόμα χειρότερη κατάσταση.

Έχω μοιραστεί τη χαρά και τη θλίψη με τον Αρχηγό, έζησα μαζί του τα χρόνια από το 1939 έως σήμερα, που ήταν τόσο πλούσια σε πρωτόγνωρες ιστορικές νίκες καθώς και τρομερές αναποδιές, και τώρα στέκομαι δίπλα του καθώς η μοίρα βάζει αυτόν και τον λαό του στην τελευταία και πιο σοβαρή δοκιμασία και είμαι βέβαιος ότι και στους δύο θα δώσει το δάφνινο στεφάνι της νίκης. Γι' αυτό πιστεύω λοιπόν περισσότερο από ποτέ, ότι αυτό το βράδυ, έχω κληθεί να είμαι ο ομιλητής. Όλες οι φράσεις και τα φτηνά ρητά πέφτουν από εμάς αυτή

την στιγμή κάτω από τη λάμψη ενός ανελέητου πολέμου. Μπορώ να πω μόνο ότι ο χρόνος σε όλη τη σκοτεινή και επώδυνη μεγαλοσύνη του βρήκε τον μοναδικό άξιο εκπρόσωπο του στον Αρχηγό. Αν η Γερμανία σήμερα είναι ακόμα ζωντανή, αν η Ευρώπη και μαζί της η πολιτισμένη Δύση με την κουλτούρα και τον πολιτισμό της δεν έχουν ακόμη βυθιστεί ολοκληρωτικά στη δίνη της σκοτεινής αβύσσου που ανοίγεται μπροστά μας, το οφείλουν μόνο σε αυτόν.

Γιατί θα είναι ο άνδρας αυτού του αιώνα, που παρά τον τρομερό πόνο και τα βάσανα, αλλά σίγουρος για τον εαυτό του, δείχνει το δρόμο προς τη νίκη. Είναι ο μόνος που έμεινε πιστός στον εαυτό του, που δεν πούλησε και δεν πρόδωσε τις πεποιθήσεις και τα ιδανικά του για χάρη των φτηνών οικονομικών συγκυριών, που πάντα και αταλάντευτα ακολούθησε την ευθεία πορεία του προς έναν στόχο που σήμερα μπορεί να κρύβεται πίσω από τους σωρούς των ερειπίων που έχουν δημιουργήσει οι γεμάτοι μίσος εχθροί μας στην άλλοτε χαρούμενη και περήφανη ήπειρό μας, αλλά που θα λάμψει ξανά μπροστά στα φλεγόμενα μάτια μας μόλις τα ερείπια καθαριστούν. Οι άνδρες που γράφουν ιστορία, που αναγκάζονται από μια απόφαση της μοίρας να γράψουν ιστορία, σπάνια εκτιμώνται δεόντως από την κοινή γνώμη της εποχής τους, ειδικά αυτή των εχθρών τους. Πρώτα πρέπει να καταλαγιάσει η ομίχλη των τρομερών γεγονότων, στα οποία καλούνται να κυριαρχήσουν, προτού η εικόνα τους προβληθεί καθαρή και ανόθευτη στον κόσμο γύρω τους και στις επόμενες γενιές.

Ενεργούν πέρα από τα όρια της εποχής που ζουν και δημιουργούν και διαμορφώνουν την εποχή τους παλεύοντας για το μέλλον, που οφείλει το γίγνεσθαι και την ανάδυσή του μόνο σε αυτούς. Γι' αυτό και ήταν το προνόμιο όλων των ευγενών πνευμάτων μιας τέτοιας εποχής, να αναγνωρίζουν έγκαιρα αυτούς τους άνδρες, να τους αναγνωρίζουν την ίδια στιγμή και να μην τους αφήνουν όταν ο δρόμος τους βυθίζεται στα πιο βαθιά κύματα, μόνο για να ανεβούν μετά με τόλμη στις ψηλότερες κορυφές των κυμάτων. Εποχές σαν αυτές που βιώνουμε σήμερα απαιτούν περισσότερα έναν ηγέτη παρά διορατικό-τητα, σοφία και δυναμικότητα. Απαιτούν από αυτόν να την αντιμετω-πίσει με ένα είδος σκληρότητας και αντοχής, γενναιότητας καρδιάς και ψυχής, κάτι που εμφανίζεται μόνο σπάνια στην ιστορία, αλλά που, όταν εμφανίζονται, οδηγούν στα πιο αξιοθαύμαστα επιτεύγματα της ανθρώπινης ιδιοφυΐας. Ο Γιάκομπ Μπούρκχαρντ είπε κάποτε στις «Παρατηρήσεις για την Παγκόσμια Ιστορία»:

«Η μοίρα των λαών και των κρατών, η κατεύθυνση ολόκληρων πολιτισμών μπορεί να εξαρτηθεί από το αν ένας εξαιρετικός άνθρωπος μπορεί να αντέξει ορισμένες ψυχικές καταπονήσεις και προσπάθειες τεράστιου μεγέθους σε συγκεκριμένες εποχές. Οποιαδήποτε προσθήκη συνηθισμένων μυαλών και διανοιών, όσο πολλά κι αν είναι, δεν μπορούν να αντικαταστήσουν ένα τέτοιο άτομο».

Ποιος μπορεί να αρνηθεί, ότι ο Αρχηγός για την εποχή μας, όπως και για την πορεία πολλών επόμενων γενιών, θα έχει την πιο καθοριστική επιρροή στην ανθρωπότητα, έχει το δικαίωμα να αισθάνεται ότι αυτά τα

λόγια ισχύουν μόνο για το πρόσωπό του και για το έργο του. Τι μπορούν να αντιτάξουν σοβαρά οι εχθρικοί πολιτικοί απέναντι σε αυτό; Τίποτε άλλο παρά τους ανώτερους αριθμούς, την ανόητη και παράλογη καταστροφικότητά τους και τη διαβολική τους λαγνεία για αφανισμό, πίσω από την οποία κρύβεται το χάος της κατάρρευσης της πολιτισμένης ανθρωπότητας.

Τι απέγιναν οι θορυβώδεις και αξιολύπητες διακηρύξεις της ευτυχίας τους, τι απέγιναν η Χάρτα Ατλαντικού και οι Τέσσερις Ελευθερίες τους; Μόνο πείνα, δυστυχία, λοιμός και μαζικοί θάνατοι. Μια ολόκληρη βεβηλωμένη ήπειρος τους κατηγορεί. Οι κάποτε ακμάζουσες πόλεις και χωριά σε όλες τις χώρες της Ευρώπης έχουν μετατραπεί σε χωράφια κρατήρων και εκατοντάδες χιλιάδες, ακόμη και εκατομμύρια ανυπεράσπιστων γυναικών και παιδιών στα βόρεια, ανατολικά και νοτιοανατολικά της ηπείρου αναστενάζουν και κλαίνε κάτω από τη μανιασμένη μάστιγα του μπολσεβικισμού. Ο πιο λαμπερός πολιτισμός που έχει δει ποτέ η γη βυθίζεται σε ερείπια και αφήνει μόνο μια υπενθύμιση από το μεγαλείο μιας εποχής που καταστράφηκε από αυτές τις σατανικές δυνάμεις. Οι λαοί συγκλονίζονται από τις πιο σοβαρές οικονομικές και κοινωνικές κρίσεις, που είναι προάγγελοι τρομερών γεγονότων που έρχονται.

Οι εχθροί μας ισχυρίζονται ότι οι στρατιώτες του Αρχηγού βάδισαν σαν κατακτητές στις χώρες της Ευρώπης, αλλά όπου κι αν πήγαν, σκόρπισαν ευημερία και ευτυχία, ειρήνη, τάξη, αξιόπιστες συνθήκες, άφθονη δουλειά και επομένως μια αξιοπρεπή ζωή.

Οι εχθροί μας ισχυρίζονται ότι οι στρατιώτες τους έρχονται στα ίδια εδάφη σαν απελευθερωτές, αλλά όπου κι αν εμφανίζονται, τους ακολουθεί η φτώχεια και η δυστυχία, το χάος, η ερήμωση και η καταστροφή, η ανεργία, η πείνα και οι μαζικοί θάνατοι, και αυτό που απομένει από τη λεγόμενη ελευθερία τους είναι μια φυτοζωία που ακόμη και στα πιο σκοτεινά μέρη της Αφρικής κανείς δεν θα τολμούσε να χαρακτηρίσει ανθρώπινη.

Εδώ είναι ένα σαφές γενικό περίγραμμα ενός αναπτυξιακού προγράμματος, που έχει αποδειχθεί στη χώρα του και σε όλες τις άλλες χώρες της Ευρώπης, όπου βρήκε την ευκαιρία να είναι χρήσιμο, να κάνει τους ανθρώπους και τα έθνη χαρούμενους, θετικούς και στραμμένους προς το μέλλον, ενάντια στην ομίχλη των φράσεων της εβραιο-πλουτοκρατικής-μπολσεβίκικης καταστροφής του κόσμου. Εδώ στέκεται ένας άνθρωπος, σίγουρος για τον εαυτό του, με ξεκάθαρη και σταθερή θέληση, ενάντια στον αφύσικο συνασπισμό των εχθρικών πολιτικών, που είναι παρά μόνο οι λακέδες και τα εκτελεστικά όργανα αυτής της παγκόσμιας συνωμοσίας. Η Ευρώπη έπρεπε κάποτε να διαλέξει μεταξύ αυτών των δύο. Έχει ταχθεί με την κρυφή αναρχία, και πρέπει σήμερα να πληρώσει για το λάθος της με εκατομμύρια βάσανα. Δεν θα έχει πια πολύ χρόνο για να διαλέξει τη μελλοντική της μοίρα για δεύτερη φορά. Είναι θέμα ζωής ή θανάτου! Μια βρετανική εφημερίδα έγραψε πριν από λίγες μέρες ότι το αποτέλεσμα της παράφρονης πολιτικής των εχθρικών δυνάμεων θα ήταν σίγουρα μια επανάσταση των λαών της Ευρώπης ενάντια στην αγγλοαμερικανική πλουτοκρατία

και ότι ο Χίτλερ ήταν ο άνθρωπος που, όταν ξεκίνησε να κάνει την Ευρώπη ευτυχισμένη πολιτικά και οικονομικά, τον εμπόδισε να το κάνει η ίδια πλουτοκρατία με μια ανίερη συμμαχία με τον ασιατικό μπολσεβικισμό. Δεν έχω να προσθέσω τίποτα σε αυτό. Είναι πράγματι έτσι, και καμία προσπάθεια ευφημισμού δεν μπορεί να απαλλάξει τους πλουτοκράτες εχθρούς μας από αυτό το έγκλημα.

Αν και φέρνει μαζί του δοκιμασίες και επιβαρύνσεις υπεράνθρωπης φύσης, η άμυνα απέναντι σε έναν φαινομενικά ακαταμάχητο συνασπισμό σατανικών δυνάμεων που καταστρέφουν τον κόσμο είναι αναγκαία. Αλλά και δεν είναι καθόλου ανέντιμο, το αντίθετο, είναι γενναίο να αναλαμβάνεις έναν αγώνα που είναι αναπόφευκτος και σχεδόν βέβαιος, και να τον διεξάγεις στο όνομα της θείας πρόνοιας, να έχεις εμπιστοσύνη σε αυτήν και την τελική ευλογία της, να σταθείς μπροστά στη μοίρα με καθαρή συνείδηση και καθαρά χέρια, να υπομείνεις όλα τα βάσανα και κάθε δοκιμασία, αλλά ποτέ να μην σκεφτείς να χάσεις την πίστη σου στην ιστορική του αποστολή και στην πιο δύσκολη στιγμή της τελικής απόφασης να μην αμφιταλαντεύεσαι και ποτέ να μην παραδοθείς. Αυτό δεν είναι μόνο ανδρικό, είναι και γερμανικό με την καλύτερη έννοια της λέξης. Εάν ο λαός μας δεν έκανε αυτό το καθήκον δικό του και αν δεν πολεμούσε γι’ αυτό σαν να ήταν ο λόγος του θεού, δεν θα του άξιζε πλέον καμία περαιτέρω ύπαρξη και με το δικαίωμα σε αυτό θα έχανε και κάθε ευκαιρία να το κάνει.

Αυτό που βιώνουμε σήμερα είναι η τελευταία πράξη ενός τεράστιου τραγικού δράματος, που ξεκίνησε την 1η Αυγούστου 1914 και το οποίο εμείς οι Γερμανοί εγκαταλείψαμε στις 9 Νοεμβρίου 1918 λίγο πριν ληφθεί η απόφαση. Γι’ αυτό έπρεπε να ξεκινήσουμε ξανά την 1η Σεπτεμβρίου 1939. Αυτό που θέλαμε να σώσουμε τον Νοέμβριο του 1918, πρέπει να το αναπληρώσουμε σήμερα με διπλάσιο ή τριπλάσιο ποσό. Δεν υπάρχει διαφυγή, εκτός κι αν ο γερμανικός λαός αποχωριστεί από μια αξιοπρεπή ζωή και είναι έτοιμος για όλο το μέλλον να ζήσει μια ύπαρξη για την οποία ακόμη και οι πιο πρωτόγονες φυλές της Αφρικής θα έπρεπε να ντρέπονται. Αλλά εάν είναι ανδρικό και γερμανικό, να εξαρτάται αποκλειστικά από τον εαυτό του σε αυτόν τον αγώνα σαν Αρχηγός ενός μεγάλου και γενναίου λαού, στηριζόμενος στη δική του δύναμη και βεβαιότητα καθώς και στη βοήθεια του Θεού απέναντι σε έναν εχθρό που απειλεί με συντριπτικούς αριθμούς, να τους πολεμά αντί να συνθηκολογεί, τότε είναι εξίσου αντρικό και γερμανικό για έναν λαό να ακολουθεί έναν τέτοιο Αρχηγό, χωρίς περιορισμούς και πιστά, χωρίς δικαιολογίες ή επιφυλάξεις, να αποτινάξει κάθε συναίσθημα αδυναμίας και αβεβαιότητας, να εμπιστεύεται το καλό αστέρι που είναι πάνω από αυτόν και πάνω από όλους μας και ιδίως όταν προσωρινά καλύπτεται από μαύρα σύννεφα, δεν πρέπει να μας κάνει δειλούς η ατυχία, αλλά μάλλον ανθεκτικούς, σε καμία περίπτωση να μην προσφέρουμε σε έναν χλευαστικό κόσμο το θέαμα αμφιταλαντευόμενου, αντί για τις λευκές σημαίες υποταγής που περιμένει ο εχθρός να σηκώσουμε το παλιό λάβαρο της σβάστικας της φανατικής και άγριας αντίστασης, ανανεώνοντας τον όρκο που δώσαμε τόσο συχνά στις ευτυχισμένες και ασφαλείς μέρες της ειρήνης, ευχαρι-

στώντας ξανά και ξανά τον Θεό που μας έδωσε έναν αληθινό ηγέτη για αυτές τις τρομερές στιγμές, νιώθοντας δεσμευμένοι στις καρδιές μας με τις καθημερινές θλίψεις του και τις δοκιμασίες του, δείχνοντας έτσι στον εχθρικό κόσμο ότι μπορεί να μας πληγώσει αλλά όχι να μας σκοτώσει, ότι μπορεί να μας χτυπήσει αιματηρά, αλλά όχι να μας συντρίψει, ότι μπορεί να μας βασανίσει, αλλά όχι να μας ταπεινώσει.

Υπάρχει κάποιος Γερμανός που να διαφωνεί με αυτό; Θα μπορούσε ο λαός μας μετά από έξι χρόνια τέτοιου αγώνα να ταπεινωθεί τόσο πολύ ώστε να ξεχάσει κάθε τιμή και το καθήκον και στην παραζάλη της στιγμής να παραδώσει το ιερό και αναφαίρετο δικαίωμά του στη μεγάλη επερχόμενη ζωή του για μια κατσαρόλα φακές — ποιος θα τολμούσε να το πει αυτό; Ποιος μας περιφρονεί τόσο πολύ που πιστεύει ότι, ακριβώς τώρα που βρισκόμαστε μπροστά στον τελικό και αποφασιστικό γύρο του πολέμου, θα ήμασταν άπιστοι σε όλα τα ιδανικά που έχουμε ορκιστεί, ότι θα πετάγαμε στη θάλασσα όλες μας τις ελπίδες για ένα καλύτερο μέλλον για το Ράιχ μας και μέσα στη σύγχυση της κακοτυχίας που μας βρήκε, εμείς οι ίδιοι θα παρατούσαμε τη χώρα μας και το λαό μας και τις ζωές των παιδιών και των παιδιών των παιδιών μας; Ο κόσμος λέει για την πίστη ότι είναι γερμανική αρετή. Πώς θα μπορούσε ο λαός μας να είχε αντέξει τις δοκιμασίες αυτού του πολέμου χωρίς αυτή, και πώς θα μπορούσε να επιβιώσει στο επερχόμενο τέλος του πολέμου χωρίς αυτή;!

Γιατί θα είναι τα τελευταία του. Ο πόλεμος φτάνει στο τέλος του. Η παραφροσύνη που εξαπέλυσαν οι εχθρικές δυνάμεις στην ανθρωπότητα έχει ξεπεράσει κάθε όριο. Φέρνει σε όλο τον κόσμο μόνο ένα αίσθημα ντροπής και αηδίας. Ο διεστραμμένος συνασπισμός πλουτοκρατίας και μπολσεβικισμού καταρρέει! Η μοίρα πήρε το κεφάλι της εχθρικής συνωμοσίας.***** Ήταν η ίδια μοίρα που άφησε τον Αρχηγό στις 20 Ιουλίου 1944******, να σταθεί όρθιος και αβλαβής ανάμεσα σε νεκρούς, βαριά τραυματισμένους και ερείπια, για να μπορέσει να ολοκληρώσει το έργο του, μέσα από πόνο και δοκιμασίες είναι αλήθεια, αλλά παρόλα αυτά με τον τρόπο που ορίστηκε από την πρόνοια. Για άλλη μια φορά οι στρατοί των εχθρικών δυνάμεων ορμούν εναντίον των αμυντικών μας μετώπων. Πίσω τους στριφογυρίζει σαν μαστίγιο, ο διεθνής εβραϊσμός, που δεν θέλει ειρήνη μέχρι να πετύχει τον σατανικό του στόχο της παγκόσμιας καταστροφής. Αλλά οι ελπίδες του είναι μάταιες! Ο Θεός, όπως έχει κάνει τόσο συχνά στο παρελθόν όταν ο Εωσφόρος στεκόταν μπροστά στις πύλες της εξουσίας πάνω σε όλους τους λαούς, θα τον πετάξει πίσω στην άβυσσο από την οποία ήρθε. Ένας άνθρωπος με πραγματικά διαχρονικό μεγαλείο, με απαράμιλλο θάρρος, με σταθερότητα που εξυψώνει τις καρδιές κάποιων και συγκλονίζει άλλες, θα είναι το εργαλείο του. Ποιος θα έλεγε ότι αυτός ο άνθρωπος θα μπορούσε να βρεθεί στην ηγεσία του μπολσεβικισμού ή της πλουτοκρατίας!

Όχι, ο γερμανικός λαός τον γέννησε, τον έβαλε σαν ασπίδα του, τον

---

* Ο Πρόεδρος των Η.Π.Α. Ρούσβελτ είχε πεθάνει την προηγούμενη εβδομάδα.

** Ημερομηνία μιας απόπειρας δολοφονίας κατά του Αδόλφου Χίτλερ

επέλεξε, με ελεύθερες εκλογές για Αρχηγό του, γνωρίζει τα έργα ειρήνης του και τώρα είναι πρόθυμος να αντέξει και να πολεμήσει τον πόλεμο που του επιβλήθηκε μέχρι το επιτυχές τέλος του. Σε λίγα χρόνια μετά από αυτόν τον πόλεμο, η Γερμανία θα ανθίσει όσο ποτέ άλλοτε. Τα ερειπωμένα τοπία και οι επαρχίες της θα χτιστούν με νέες, πιο όμορφες πόλεις και χωριά, που θα κατοικούνται από χαρούμενους ανθρώπους. Όλη η Ευρώπη θα συμμετάσχει σε αυτήν την ευημερία. Θα ξαναγίνουμε φίλοι με όλους τους λαούς που έχουν καλές προθέσεις, και θα συνεργαστούμε μαζί τους για να επουλώσουμε τις σοβαρές πληγές που σημαδεύουν το πρόσωπο της ευγενούς ηπείρου μας. Σε πλούσια χωράφια με σιτηρά θα φυτρώνει το καθημερινό μας ψωμί, που θα χορταίνει την πείνα των εκατομμυρίων που σήμερα το στερούνται και υποφέρουν. Θα υπάρχουν θέσεις εργασίας σε πληθώρα και από αυτήν, σαν η βαθύτερη πηγή της ανθρώπινης ευτυχίας, θα πηγάζει η ευλογία και η δύναμη για όλους. Το χάος θα τιθασευτεί. Σε αυτή την ήπειρο δεν θα κυριαρχεί ο υπόκοσμος, αλλά η τάξη, η ειρήνη και η ευημερία. Αυτός ήταν πάντα ο στόχος μας και αυτός είναι και σήμερα. Αν οι εχθρικές δυνάμεις επιβάλουν τη θέλησή τους, η ανθρωπότητα θα βυθιστεί σε μια θάλασσα αίματος και δακρύων. Οι πόλεμοι θα εναλλάσσονταν με τους πολέμους, οι επαναστάσεις με τις επαναστάσεις, και στα καταστροφικά τους αποτελέσματα τα τελευταία υπόλοιπα, που θα έχουν απομείνει από έναν κόσμο που κάποτε ήταν όμορφος και υπέροχος και θα ξαναγίνει, θα καταστρέφονταν.

Αλλά αν πετύχουμε τους στόχους μας, τότε αυτό που ξεκίνησε στη Γερμανία το 1933 και το 1939 διακόπηκε τόσο απότομα, το έργο της κοινωνικής ανασυγκρότησης του έθνους θα ξαναρχίσει και θα συνεχιστεί με ανανεωμένη δύναμη. Θα συμμετάσχουν και άλλοι λαοί, όχι εξαναγκασμένοι από εμάς, αλλά με τη δική τους ελεύθερη βούληση, γιατί δεν υπάρχει άλλη διέξοδος από την παγκόσμια κρίση. Ποιος άλλος θα μπορούσε να δείξει το δρόμο από τον Αρχηγό! Το έργο του είναι έργο τάξης. Οι εχθροί του δεν μπορούν παρά να του αντιταχθούν με το διαβολικό έργο της αναρχίας και της καταστροφής ανθρώπων και εθνών. Η γερμανική ιστορία δεν είναι πλούσια σε σπουδαίους πολιτικούς. Όπου όμως εμφανίστηκαν σε αυτήν, συνήθως είχαν κάτι να πουν και να δώσουν όχι μόνο στο λαό τους αλλά και στον κόσμο. Τι θα ήταν ακόμη ευρωπαϊκό για την Ευρώπη, αν οι Γερμανοί αυτοκράτορες και βασιλιάδες, πρίγκιπες και στρατηγοί με τους στρατούς τους δεν είχαν αντισταθεί επανειλημμένα στις επαναλαμβανόμενες επιθέσεις από την Ανατολή; Τις περισσότερες φορές πίσω τους στεκόταν μια διχασμένη ήπειρος, η οποία είτε δεν τους καταλάβαινε είτε ακόμη και εμπόδιζε τις προσπάθειές τους να σώσουν την Ευρώπη. Μπορούσε να είναι διαφορετικά σήμερα; Είναι δύσκολο στην παρούσα φάση των πραγμάτων, που ο πόλεμος είναι λίγο πριν, ή ίσως και εν μέσω της περιπέτειας, να ερμηνεύσουμε αυτή τη μεγάλη μάχη μεταξύ των λαών. Ένα πράγμα όμως, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί σήμερα.

Αν δεν υπήρχε ο Αδόλφος Χίτλερ, αν η Γερμανία είχε καθοδηγηθεί από μια κυβέρνηση όπως αυτή της Φινλανδίας, της Βουλγαρίας ή της

Ρουμανίας, θα είχε γίνει από καιρό το θήραμα του μπολσεβικισμού. Ο Λένιν είπε κάποτε ο δρόμος προς την κόκκινη παγκόσμια επανάσταση οδηγεί στην Πολωνία και το Ράιχ. Η Πολωνία βρίσκεται ήδη στην κατοχή του Κρεμλίνου, παρ' όλες τις προσπάθειες των Αγγλοαμερικανών να το αποκρύψουν. Αν τον είχε ακολουθήσει η Γερμανία ή αν θα τον ακολουθούσε, τι θα γινόταν με την υπόλοιπη ήπειρό μας; Το να θέτεις το ερώτημα σημαίνει ότι πρέπει να το απαντάς. Οι Σοβιετικοί πιθανότατα θα ήταν ήδη στην ακτή του Ατλαντικού. Η Αγγλία αργά ή γρήγορα θα έπαιρνε τη δίκαιη τιμωρία της για την προδοσία της προς την Ευρώπη, που βρίσκει την πιο άθλια έκφρασή της στην παλλακεία της με τον μπολσεβικισμό. Ακόμα και στις Ηνωμένες Πολιτείες, σύντομα θα σκεφτόντουσαν διαφορετικά το τρομερό παγκόσμιο φαινόμενο, που σήμερα παρουσιάζεται στο κοινό των Η.Π.Α. για σκόπιμους λόγους από ένα εβραϊκό Τύπο εντελώς διαστρεβλωμένο και παραμορφωμένο.

Αν λοιπόν ο κόσμος είναι ακόμα ζωντανός, όχι μόνο ο δικός μας αλλά και ο υπόλοιπος, ποιον άλλον πρέπει να ευχαριστήσει εκτός από τον Αρχηγό! Μπορεί σήμερα να τον βρίζει και να τον συκοφαντεί, και να τον διώκει τον με το απαίσιο μίσος του, αλλά θα πρέπει να αναθεωρήσει αυτή την άποψη κάποια μέρα ή να το μετανιώσει πικρά. Είναι ο πυρήνας της αντίστασης στην κατάρρευση του κόσμου. Είναι η πιο γενναία καρδιά της Γερμανίας και η πιο παθιασμένη θέληση του λαού μας. Επιτρέπω στον εαυτό μου να κάνει μια κρίση που πρέπει να γίνει σήμερα: αν το έθνος αναπνέει ακόμα, αν έχει ακόμα μια πιθανότητα νίκης, αν υπάρχει ακόμα μια διέξοδος από τον θανάσιμο κίνδυνο που αντιμετωπίζει, είναι χάρη σε αυτόν. Ο ίδιος είναι η σταθερότητα. Δεν τον έχω δει ποτέ να αποτυγχάνει ή να απελπίζεται, να αποδυναμώνεται ή να κουράζεται. Θα ακολουθήσει το δρόμο του μέχρι το τέλος και εκεί δεν τον περιμένει το τέλος του λαού του, αλλά μια νέα και ευτυχισμένη αρχή σε μια εποχή στην οποία η Γερμανία θα ανθίσει όσο ποτέ άλλοτε.

Ακούστε το Γερμανοί! Εκατομμύρια άνθρωποι κοιτάζουν προς αυτόν τον άνδρα σε όλες τις χώρες. Εξακολουθούν να αμφιβάλλουν και να αναρωτιούνται αν ξέρει μια διέξοδο από τη μεγάλη κακοτυχία που έχει πλήξει τον κόσμο. Θα την δείξει στους λαούς, αλλά εμείς τον κοιτάμε με ελπίδα και με βαθιά, ακλόνητη πίστη. Στεκόμαστε πίσω του με σθένος και θάρρος, στρατιώτες και πολίτες, άνδρες και γυναίκες και παιδιά, ένας λαός αποφασισμένος να κάνει τα πάντα μέχρι το τέλος γιατί διακυβεύεται η ζωή και η τιμή του. Μπορεί να κοιτάξει τους εχθρούς του στα μάτια, γιατί του υποσχόμαστε ότι δεν χρειάζεται να κοιτάξει πίσω του. Δεν θα αμφιταλαντευτούμε και δεν θα υποχωρήσουμε, και σε καμιά στιγμή δεν θα τον απογοητεύσουμε, όσο απελπισμένη και επικίνδυνη κι αν είναι. Στεκόμαστε στο πλευρό του, όπως στέκεται κι αυτός στο πλευρό μας, με γερμανική πίστη, όπως έχουμε ορκιστεί και όπως σκοπεύουμε να τηρήσουμε. Δεν χρειάζεται να του πούμε, γιατί ξέρει και πρέπει να ξέρει: Αρχηγέ διέταξε, εμείς θα ακολουθήσουμε! Τον νιώθουμε στην ψυχή μας και γύρω μας. Ο Θεός να του δίνει δύναμη και υγεία και να τον προστατεύει από κάθε κίνδυνο, τα υπόλοιπα θα τα κάνουμε εμείς.

Η δυστυχία μας μάς έχει ωριμάσει, αλλά δεν μας έκλεψε τον χαρακτήρα μας. Η Γερμανία εξακολουθεί να είναι η χώρα της πίστης. Θα γιορτάσει τους μεγαλύτερους θριάμβους της εν μέσω των κινδύνων. Ποτέ η ιστορία δεν θα καταγράψει ότι στις μέρες μας ένας λαός εγκατέλειψε τον Αρχηγό του ή ένας Αρχηγός εγκατέλειψε τον λαό του. Αλλά αυτό είναι νίκη!

Ότι έχουμε ευχηθεί στον Αρχηγό στις ευτυχισμένες στιγμές, ευχόμαστε και απόψε, δηλαδή σήμερα, εν μέσω βασάνων και κινδύνων, οι ευχές μας για εμάς όλους είναι πολύ πιο βαθιές και εγκάρδιες.

Είθε να παραμείνει για εμάς, αυτό που είναι και ήταν πάντα για εμάς: ο Χίτλερ μας!

